

Розповідати про це мені зовсім не хочеться — це дуже неприємно, але відчуваю, яка біда нависла над молоддю. Я уже десять років був віруючим, був президентом християнської місії на Уралі (милістю Божою я і тепер очолюю цю організацію). Але разом з тим у моєму житті відбувалися жахливі речі.

Ще до увірування я почав вивчати комп'ютерні технології і навіть закінчив з відзнакою інститут, отримавши диплом інженера-комп'ютерника.

Гріх, який був у моєму серці, — це комп'ютерні ігри. Усе більше й більше часу я проводив за цими іграми. І так рік за роком. Я починав з дуже невинних речей і переконував себе, що це всього-на-всього лише ігри, нічого страшного. Але ігри ставали все менш невинними.

Сьогодні, аналізуючи технології та індустрію комп'ютерних ігор, я прийшов до висновку, що більша частина комп'ютерних ігор безпосередньо затягує гравців в окультний світ і навіть веде до посвячення душі сатані. В усіх інших іграх повно насильства, крові і вбивств. Ворог дуже потужно використовує цю сферу нашої епохи для того, щоб принадувати сотні, тисячі, мільйони молодих людей. Найчастіше я грав у гру, де персонаж (тобто я) — хлопчик-чарівник. Треба було проходити різні рівні за допомогою магії і ворожіння. Я був віруючим вже десять років і розумів, що це небезпечно, і все ж казав собі: та це лише гра, це нереальне життя.

Сьогодні окультизм з новою силою приваблює все нові й нові душі. Книги і фільми Дж. Роулінг про Гаррі Поттера побили всі касові збори в усьому світі. Читати, переглядати продукцію такого роду — це значить ходити по лезу бритви, на самому краю провалля. У своїй грі я заходив усе далі й далі; віртуальний комп'ютерний світ притягував мене все сильніше й сильніше. Я був настільки захоплений, що вже не володів собою. Мені хотілося бачити казкові світи, які малює віртуальний комп'ютерний світ.

Знаю багатьох людей, які, одного разу спробувавши віртуальний світ, втратили інтерес до реального, він став для них сірим і нецікавим. Вони втрачали цікавість до життя, ставали апатичними. Але оживали, коли поверталися до комп'ютера. Я бачив людей, які цілодобово проводили час біля моніторів. А комп'ютерний світ так же небезпечний, як наркотики, тому що він діє на підсвідомість, змінює розум молодої людини. У своїй грі на певному етапі я зустрівся з темною особистістю — дияволом. І знаєте, що він мені сказав? «Якщо ти хочеш пройти далі, ти повинен продати свою душу мені».

Якийсь час я вагався — приймати це рішення чи ні, поки одного разу натиском однієї

-єдиної кнопки на комп'ютері я не продав свою душу сатані. Звичайно, у ту мить я заспокоював себе: «Це гра, нічого страшного, у реальному світі нічого не відбувається, я, як і раніше, служитель, президент християнської місії, один із старійшин церкви, десять років віруючий». Але тієї ж миті я відчув, що в моїм серці знову утворилася та порожнеча, якої не було всі минулі 10 років. Бог залишив мене, і Дух Святий згас. Якось, через тиждень після цих подій, я сидів на зібранні. Дивився на проповідника і говорив сам собі: «Яка нудьга! А ось вдома цікаві ігри, швидше б додому!». Якщо вам проповідь Божого Слова раптом стане нудною, значить, ви втрачаєте страх Божий. Я його втратив. Багато речей робив, не боячись гніву Божого. Людині, яка втягнена в залежність від комп'ютерних ігор, стає усе важче визначити, де гра, а де — реальний світ. Поступово їй починає здаватися, що реальний світ — це теж велика гра, якою хтось керує. Частково це правда. Диявол грає багатьма душами, вміло маніпулюючи ними.

Не так давно у нас стався прикрий випадок. Група підлітків грала в комп'ютерну гру. На фінальному етапі, щоб закінчити гру, вони повинні були покінчити життя самогубством. І коли відійшли від екранів моніторів, не змогли вже відрізнити віртуальний світ від реального і кинулися з багатоповітряної додолу. А починалося все з простої гри. Я переконаний, що існує якась організація, яка з певною метою і призначенням створює ігри для затягування і посвячення душ сатані.

Коли я повертався після того зібрання додому, то купив останню у своєму житті гру, назва якої в перекладі означала «занапащені». Уже потім я зрозумів істинний смисл цієї гри. Колись у всесвіті існувала вища раса духовних істот, яка впала і тепер ув'язнена в темряві. Головною ідеєю гри було випустити цю вищу расу. Головна думка звучала так: чи справді це погана раса?

У цій грі я дійшов до певної межі і повинен був зупинитися, але диявольська машина була розкручена настільки сильно, що я не міг вже нічого зробити, мій розум був поневолений. В якусь мить один із героїв цієї гри підвівся і почав проголошувати заклинання на незнайомій мові. Було вже за північ, і коли він почав проголошувати ці заклинання, мороз пройшов по моєму тілу і від жаху я почав трястися. Я розумів, що можна ще зупинитися, але мені так хотілося довідатися, що буде далі. Пастка спрацювала. А далі було ось що: ворота безодні відчинилися, демони почали виходити. І вони не просто виходили, а входили в кожного присутнього персонажа. Один увійшов у мого персонажа. У ту ж мить я абсолютно ясно усвідомив, що гра перестала бути грою. Усередині все залякло, тіло моє було паралізоване. Зусиллям величезної волі я примусив себе повернутися і виключити комп'ютер.

Упродовж кількох тижнів я не міг ні їсти, ні спати, усі природні бажання і потреби були зруйновані. Як тільки я намагався заснути, мене навідували такі страхи, що я зривався в холодному поті і кричав. Живучи на землі, я вже був наче в пеклі. Найжахливішим було те, що я відчував нестерпні докори. Ніщо навколо не змінилося: ніхто не позбавив мене служіння, друзі від мене не відвернулися, але сталося найжахливіше — у моєму житті не стало Бога. Я чув, як сотні тисяч голосів кричали: «Тепер ти наш і підеш з нами в пекло!».

Коли Бог забрав Свою охорону, я усвідомив, що грав у церкву, грав у віру. Я кричав у небо, ридаав, слізно благаючи визволення, але небо було зачинене. Жодної відповіді, абсолютно глуха стіна. Я стільки постив, як не постив за всі десять років християнського життя. Але Бог мені не відповідав. Через три тижні я опинився на межі смерті. Я був повністю виснажений, нервова система була зруйнована, серце сильно боліло, не витримуючи постійних стресових навантажень. Я їздив до всіх мужів Божих, які були в

нашому регіоні, усі молилися за мене — жодного результату. Не треба обманюватися, що прийде муж Божий, помолиться, — і прийде благословення. Якщо у твоїх стосунках з Богом немає ладу, благословення не прийде ні через кого. Усі ці три тижні найстрашнішим було те, що я хотів покаятися, але не міг. Так, я плакав, але це були сльози болю і жахливих душевних мук. Душа настільки страждала, що часом я непритомнів. У ті дні я усвідомив, що покаяння — це не стільки наше з вами рішення, як милість Божа, Божий дар. Я хотів знайти покаяння, але не міг. Сьогодні я запевняю вас, що це велике заблудження: якщо десь у закутках свого дому дозволяєш гріховним речам входити у твоє життя і думаєш, що прийдеш на зібрання і легко покаєшся.

І ось одного дня я схилився на коліна і промовив: «Боже, можливо, Ти мене чуєш. Я не вірю, допоможи моему невірству. Якщо Ти ще любиш мене, то яви хоч трішечки Свого милосердя і ласки». У ту ж мить я відчув, що промінь світла злинув на мене. Я заридав, і плакав багато годин — це були сльози розкаяння. Так продовжувалося кілька днів. Пригадую, як у перші два дні з ранку в мене було єдине бажання: шукати Бога і ридати. Я ридав і насолоджувався тим, що Бог мої гріхи не просто знає, а знімає тягар гріха з душі. Я готовий був зробити для Бога все.

Хоч я відчував, що Бог дає мені покаяння, але демони з новою силою кричали мені: «Ні, не вір цьому. Такі речі не прощаються. Ти продав свою душу, тепер ти наш!». Моя віра, як маленький паросток, лиш з'являлася, така беззахисна, слабка, і демони її зразу ж намагалися задушити.

Вранці я приїхав у дім молитви і вийшов перед церквою. На мене дивилися 500-600 людей. Я розповідав про все, що пережив, ридав, і мені не було соромно. Моє покаяння зачепило багатьох, і я відчув у собі сили, щоб знову жити. Я молився: «Боже, я починаю вірити, що Ти мене простив, але віра моя ще така слабка. Я повністю відпав і прошу: якщо Ти мене любиш, підтверди Свою любов до мене».

Тієї ночі мені приснилося, що я опинився в пекельних місцях землі. Я не знаю, було це пекло чи ні, але це було глибоко під землею. Там абсолютно не було світла, тільки суцільна темрява, але можна було бачити. Я бачив клітки по периметру, як камери у тюрмі, в яких я бачив багатьох християн. Те місце викликало жах. І я бачив там пекаря, який випікав білий хліб. Я розумів, що абсолютно білий хліб — це Правда, неушкоджене Слово Боже. І я знав у ту мить, що коли віруючий споживатиме цю Правду, вона зробить його вільним: «І пізнаєте Правду, а Правда вас вільними зробить!».

Та раптом я побачив, що за спиною цього пекаря вміло ховався диявол. Як тільки булочка виходила з рук пекаря, він тут же проклинав її, і булочка черствіла. Я вирішив, що буду боротися з дияволом, і ліг на земляну долівку, закриваючи собою хліб, щоб диявол не міг його проклясти. Але раптом він почав реготати. Сміявся він демонічним сміхом і казав: «Ти думаєш, що переміг? А пам'ятаєш наш з тобою контракт?». Тут він відвернув полу піджака і дістав контракт. Я зрозумів: те, що я продав душу, — не гра, це було реальністю. Всі сили і воля лишили мене. Я усвідомлював, що нічого не можу заперечити і зі мною можна робити абсолютно все. Він став читати: «Ти, такий-то, тоді-то, за таких обставин того й того дня продав свою душу мені». «Отже, — він глянув на мене так зневажливо, що я відчув, як провалююся все нижче і нижче. — Ти навечно належиш... Богові». В ту ж мить я побачив, що він, пристально вдивляючися у контракт, тут же затрясся і поблід. Він знову й знову перечитував контракт. Я зрозумів, що Бог кров'ю Сина Свого навіть в диявольському контракті здатний виправити наш з вами присуд. Я так радів, як ніколи в житті. Диявол заскреготав зубами і зник. А я побачив

Комп'ютерні ігри - це небезпечно - Джерело

Написав Анатолій Єрмохін

Понеділок, 29 грудня 2008, 19:42

величезне сяюче світло Боже. І зрозумів, що моя душа знову навечно належить Богові.

Найприємніше в усій цій історії те, що я вперше в житті пізнав, що таке любов Божа і Його незаслужена милість. Я не міг навести жодного аргументу, що я добрий і заслуговую на Боже прощення і Його любов. Але Бог простив мені — незаслужено простив. У моєму серці народилася така вдячність, яка не дасть мені жити безпечно всю решту мого життя. Слава Ісусу!

Джерело: ["Prochurch.info"](http://Prochurch.info)